

Αριθμός 1628/2007

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Δ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 20 Μαρτίου 2007, με την εξής σύνθεση: Μ. Βροντάκης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Δ΄ Τμήματος, Χ. Ράμμος, Π. Κοτσώνης, Σύμβουλοι, Η. Μάζος, Μ. Σωτηροπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Τριάδη, Γραμματέας του Δ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 24 Οκτωβρίου 2005 αίτηση: του ...., κατοίκου ..... (..... ..), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Σ. Κουλοχέρη (Α.Μ. 13867), που τον διόρισε με πληρεξούσιο, κατά του ...., ο οποίος παρέστη με τον Π. Αγγέλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί η υπ΄ αριθμ. 9135/38785/9-5-2005 απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Η. Μάζου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, που ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ΄ αριθμ. 895899, 1139830/2005 ειδικά γραμμάτια παραβόλου).

2. Επειδή, ζητείται παραδεκτώς η ακύρωση της υπ΄ αριθμ. 9135/38785/9.5.2005 αποφάσεως του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, με την οποία απερρίφθη τελικώς το αίτημα αναγνώρισεως του αιτούντος, κατά δήλωσή του υπηκόου ....., ως πρόσφυγος κατά την έννοια της από 28.7.1951 Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης.

3. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 25 παρ. 1 του ν. 1975/1991, ΦΕΚ Α΄ 184 (όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του ν. 2452/1996, ΦΕΚ Α΄ 283, και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 72 περ. α΄ του ν. 2910/2001, ΦΕΚ Α΄ 91), «ο αλλοδαπός που βρίσκεται καθ΄ οιονδήποτε τρόπο στο ελληνικό έδαφος, αναγνωρίζεται ύστερα από αίτησή του ως πρόσφυγας και του παρέχεται άσυλο, εφόσον στο πρόσωπό του συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1Α της από 28.7.1951 Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης «περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων» (ν.δ. 3989/1959, ΦΕΚ 209 Α΄), όπως τροποποιήθηκε με το από 31.1.1967 Πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης (α.ν. 389/1968, ΦΕΚ Α΄ 125)». Ορίζεται δε στο άρθρο 1Α της ως άνω Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης ότι ως πρόσφυγας νοείται, μεταξύ άλλων, και κάθε πρόσωπο, το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα, και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης» (παρ. 2, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης). Τη διαδικασία αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγος θεσπίζει το π.δ. 61/1999 (ΦΕΚ Α΄ 63), εκδοθέν κατ΄ εφαρμογήν της εξουσιοδοτικής διατάξεως του άρθρου 24 παρ. 1 του ν. 1975/1991 (άρθρο 1 ν. 2452/1996). Το άρθρο 1 παρ. 5 του διατάγματος αυτού προβλέπει ότι με την αίτηση

παροχής ασύλου συνυποβάλλονται και τα κατεχόμενα από τον ενδιαφερόμενο αλλοδαπό ταξιδιωτικά έγγραφα και στοιχεία που πιστοποιούν την ταυτότητά του, τη χώρα προελεύσεως, τον τόπο καταγωγής και την οικογενειακή του κατάσταση, διευκρινίζεται, όμως, περαιτέρω ότι «η αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα δεν προϋποθέτει απαραίτητως την υποβολή τυπικών αποδεικτικών στοιχείων». Στο άρθρο 2 παρ. 1, 2 και 3 ορίζεται ότι το αίτημα του αλλοδαπού εξετάζεται αρχικώς από την κατά τόπο αρμόδια αστυνομική αρχή, καθώς επίσης και ότι η εξέταση περιλαμβάνει συνέντευξη του ενδιαφερομένου, με τη βοήθεια διερμηνέως, προκειμένου να επιβεβαιωθεί το περιεχόμενο της αιτήσεώς του και να διευκρινισθούν οι λόγοι που τον ανάγκασαν να εγκαταλείψει τη χώρα του.

Εάν δε πριν ή κατά τη συνέντευξη ο εξεταζόμενος αλλοδαπός ισχυρισθεί, ή προκύψουν σοβαρές ενδείξεις, ότι έχει υποστεί βασανιστήρια, προβλέπεται η παραπομπή του σε «πραγματογνώμονα, ειδικευμένο στα θέματα μεταχείρισης θυμάτων βασανιστηρίων, ο οποίος γνωματεύει για την ύπαρξη ή μη κακώσεων ή ενδείξεων σοβαρής μορφής βασανιστηρίων» (άρθρο 2 παρ. 4). Το αυτό άρθρο 2 προβλέπει, επίσης, στην παράγραφο 6, ότι συντάσσεται έκθεση που περιλαμβάνει και τη γνώμη του υπαλλήλου που έλαβε τη συνέντευξη, «σχετικά με τη συνοχή [και] την αληθοφάνεια των κατατεθέντων καθώς και αν πληρούνται οι όροι αναγνώρισης της προσφυγικής του ιδιότητας», ρητώς δε ορίζεται ότι «σε κάθε περίπτωση η αμφιβολία ενεργεί υπέρ του αιτούντος». Η έκθεση διαβιβάζεται, κατά τα άρθρα 2 παρ. 9 και 3 παρ. 1, μαζί με τα λοιπά στοιχεία του σχηματισθέντος φακέλου, στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, η δε απόφαση περί αναγνώρισεως του αλλοδαπού ως πρόσφυγος ή περί απορρίψεως του σχετικού αιτήματός του εκδίδεται από τον Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου, κατόπιν προτάσεως της Διεύθυνσης Κρατικής Ασφάλειας. Ο αρμόδιος για τη διατύπωση της προτάσεως συλλέγει, κατά το ως άνω άρθρο 3 παρ. 1, κάθε στοιχείο χρήσιμο για την υπόθεση και έχει τη δυνατότητα, κατά την αυτή διάταξη, «να ζητεί τις απόψεις και άλλων Αρχών καθώς και πληροφορίες από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ ή άλλες οργανώσεις ιδίως σε ό,τι αφορά την κατάσταση σε τρίτες χώρες προέλευσης ή διέλευσης [καθώς επίσης και] να προβαίνει σε επανεξέταση του ενδιαφερομένου για παροχή διευκρινίσεων ή κατάθεση συμπληρωματικών στοιχείων προς τεκμηρίωση της εισήγησής του, εφόσον κρίνει τούτο αναγκαίο ή διαταχθεί σχετικά». Στην τυχόν απορριπτική απόφαση του Γενικού Γραμματέως του Υπουργείου «αιτιολογούνται πλήρως οι λόγοι της απόρριψης», προβλέπεται δε, στην περίπτωση αυτή, η άσκηση προσφυγής ενώπιον του Υπουργού Δημόσιας Τάξης (άρθρο 3 παρ. 3), ο οποίος αποφαινεται κατόπιν γνώμης ειδικής επιτροπής, συγκροτούμενης από το Νομικό Σύμβουλο του Υπουργείου, ή τον αναπληρωτή του, ως πρόεδρο, έναν υπάλληλο του Διπλωματικού Κλάδου και ένα Νομικό Σύμβουλο του Υπουργείου Εξωτερικών, έναν ανώτερο αξιωματικό της Ελληνικής Αστυνομίας, έναν εκπρόσωπο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών και τον Σύμβουλο Νομικής Προστασίας του Γραφείου της Υπάτης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες στην Ελλάδα ή ειδικά εξουσιοδοτημένο προς τούτο πρόσωπο (άρθρο 3 παρ. 5). Κατά τα προβλεπόμενα, τέλος, στην παράγραφο 7 του ίδιου άρθρου 3, η Επιτροπή καλεί τον ενδιαφερόμενο να παραστεί «αυτοπροσώπως ή μετά του συνηγόρου του» κατά τη συνεδρίασή της, για να εκθέσει προφορικώς, με τη βοήθεια διερμηνέως, τα επιχειρήματά του και να δώσει διευκρινίσεις ή να υποβάλει τυχόν συμπληρωματικά στοιχεία.

4. Επειδή, εξάλλου, με την Οδηγία 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ L 304/30.9.2004), θεσπίσθηκαν, επί τη βάση του άρθρου 63 σημεία 1 στοιχ. γ', 2 στοιχ. α' και 3 στοιχ. α' της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, «ελάχιστες απαιτήσεις για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους». Κύριος στόχος της Οδηγίας (σημείο 6 του προοιμίου) είναι η διασφάλιση, αφενός, ότι τα κράτη μέλη εφαρμόζουν κοινά κριτήρια για τον προσδιορισμό των προσώπων που χρήζουν όντως διεθνούς προστασίας συμπεριλαμβανόμενα

νομένων και των προσφύγων κατά την έννοια του άρθρου 1Α της Συμβάσεως της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951, και, αφετέρου, ότι τα εν λόγω πρόσωπα έχουν πρόσβαση σε ελάχιστο επίπεδο παροχών σε όλα τα κράτη μέλη. Η Οδηγία περιλαμβάνει κυρίως ουσιαστικούς κανόνες σχετικούς με τη θέσπιση ελαχίστων απαιτήσεων για την αναγνώριση υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών, μεταξύ άλλων, ως προσφύγων και τον καθορισμό του περιεχομένου της παρεχομένης προστασίας. Στο άρθρο 9 παρ. 1 ορίζεται ότι οι πράξεις διώξεως, κατά την έννοια του άρθρου 1Α της Συμβάσεως της Γενεύης «πρέπει: α) να είναι αρκούντως σοβαρές λόγω της φύσης ή επανάληψής τους ώστε να συνιστούν σοβαρή παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά των δικαιωμάτων από τα οποία δεν χωρεί παρέκκλιση βάσει του άρθρου 15 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών ή β) να αποτελούν σώρευση διαφόρων μέτρων συμπεριλαμβανομένων παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία να είναι αρκούντως σοβαρή ούτως ώστε να θίγεται ένα άτομο κατά τρόπο αντιστοιχό με τον αναφερόμενο στο στοιχ. α'». Σύμφωνα με την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, οι κατά τα ανωτέρω «πράξεις διώξεως» μπορούν, μεταξύ άλλων, να έχουν την μορφή πράξεων σωματικής ή ψυχικής βίας, νομικών, διοικητικών, αστυνομικών ή/και δικαστικών μέτρων, τα οποία εισάγουν διακρίσεις αφεαυτά ή εφαρμόζονται κατά τρόπο εισάγοντα διακρίσεις και πράξεων που στοχεύουν το φύλο ή τα παιδιά (περ. α', β' και στ' αντιστοίχως). Στο άρθρο 4 της οδηγίας περιλαμβάνονται, πάντως, και διαδικαστικοί κανόνες σχετικοί με την αξιολόγηση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας και ορίζονται ειδικότερα τα εξής: «1. Τα κράτη μέλη μπορούν να κρίνουν ότι εναπόκειται στον αιτούντα να υποβάλει το συντομότερο δυνατόν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για την τεκμηρίωση της αίτησης διεθνούς προστασίας. Αποτελεί καθήκον των κρατών μελών να αξιολογούν, σε συνεργασία με τον αιτούντα, τα συναφή στοιχεία της αίτησής του. 2. Τα αναφερόμενα στην παρ. 1 στοιχεία συνίστανται σε δηλώσεις του αιτούντος και σε όλα τα έγγραφα που έχει ο αιτών στη διάθεσή του σχετικά με την ηλικία του, το προσωπικό του ιστορικό καθώς και το ιστορικό των οικείων συγγενών του, την ταυτότητα, την (τις) ιθαγένεια (-ες), τη (τις) χώρα (-ες) και το (τα) μέρος (-η) προηγούμενης διαμονής του, προηγούμενες αιτήσεις ασύλου, τα δρομολόγια που ακολούθησε, το δελτίο ταυτότητας και τα ταξιδιωτικά έγγραφα και τους λόγους για τους οποίους ζητεί διεθνή προστασία. 3. Η αξιολόγηση της αίτησης διεθνούς προστασίας θα πρέπει να γίνεται σε εξατομικευμένη βάση και να περιλαμβάνει τη συνεκτίμηση: α) όλων των συναφών στοιχείων που σχετίζονται με τη χώρα καταγωγής κατά τον χρόνο λήψης απόφασης σχετικά με την αίτηση, συμπεριλαμβανομένων των νόμων και των κανονισμών στη χώρα καταγωγής και του τρόπου εφαρμογής τους, β) των συναφών δηλώσεων και εγγράφων που υπέβαλε ο αιτών, συμπεριλαμβανομένων στοιχείων σχετικά με το εάν ο αιτών έχει ήδη ή ενδέχεται να υποστεί δίωξη ή σοβαρή βλάβη, γ) την ατομική κατάσταση και τις προσωπικές περιστάσεις του αιτούντος, συμπεριλαμβανομένων παραγόντων όπως το προσωπικό ιστορικό, το φύλο και η ηλικία, ούτως ώστε να εκτιμηθεί εάν, βάσει των προσωπικών περιστάσεων του αιτούντος, οι πράξεις στις οποίες έχει ήδη ή θα μπορούσε να εκτεθεί ισοδυναμούν με δίωξη ή σοβαρή βλάβη, δ) εάν οι δραστηριότητες του αιτούντος από τότε που εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του ανελήφθησαν με αποκλειστικό ή κύριο σκοπό τη δημιουργία των απαραίτητων συνθηκών για την υποβολή αίτησης διεθνούς προστασίας, ούτως ώστε να εκτιμηθεί εάν ο ενδιαφερόμενος θα εκτεθεί, συνεπεία των δραστηριοτήτων αυτών, σε δίωξη ή σοβαρή βλάβη σε περίπτωση επιστροφής του στην εν λόγω χώρα, ε) εάν θα ήταν εύλογο να αναμένεται ότι ο αιτών θα θέσει εαυτόν υπό την προστασία άλλης χώρας την ιθαγένεια της οποίας θα μπορούσε να διεκδικήσει. 5. Οσάκις τα κράτη μέλη εφαρμόζουν την αρχή σύμφωνα με την οποία εναπόκειται στον αιτούντα να τεκμηριώσει την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας και οσάκις ορισμένες πτυχές των δηλώσεων του αιτούντος δεν τεκμηριώνονται με έγγραφα ή άλλες αποδείξεις, οι πτυχές αυτές δεν χρειάζονται επιβεβαίωση, όταν πληρούνται οι ακόλουθοι όροι: α) ο αιτών έχει καταβάλει πραγματι-

κή προσπάθεια να τεκμηριώσει την αίτησή του . β) έχουν υποβληθεί όλα τα συναφή στοιχεία, τα οποία έχει ο αιτών στη διάθεσή του και έχει δοθεί ικανοποιητική εξήγηση για την τυχόν έλλειψη άλλων λυσιτελών στοιχείων . γ) οι δηλώσεις του αιτούντος θεωρούνται συνεπείς και ευλογοφανείς και δεν έρχονται σε αντίθεση με διαθέσιμα ειδικά και γενικά στοιχεία που αφορούν την περίπτωση του . δ) ο αιτών αιτήθηκε την παροχή διεθνούς προστασίας το νωρίτερο δυνατόν, εκτός αν αποδείξει ότι υπήρχε σοβαρός λόγος που τον εμπόδισε να το πράξει . ε) η γενική αξιοπιστία του αιτούντος είναι αποδεδειγμένη». Με το άρθρο 38 παρ. 1 επιβάλλεται υποχρέωση μεταφοράς της Οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών μέχρι τις 10 Οκτωβρίου 2006, ορίζεται δε, στο άρθρο 39, ότι η Οδηγία αρχίζει να ισχύει την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

5. Επειδή, από την παρατεθείσα στην σκέψη 3 διάταξη του άρθρου 1Α παρ. 2 της Συμβάσεως της Γενεύης, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 1 παρ. 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης, κατά την οποία πρόσφυγας είναι το πρόσωπο που ευρίσκεται εκτός της χώρας του και δεν δύναται ή δεν επιθυμεί να επιστρέψει σ' αυτήν εξ αιτίας δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων, συνάγεται ότι ο αλλοδαπός, ο οποίος επιθυμεί την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως, οφείλει να εκθέσει στη Διοίκηση, με στοιχειώδη σαφήνεια, τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που του προκαλούν, κατά τρόπο αντικειμενικώς δικαιολογημένο, φόβο διώξεως για έναν από τους ανωτέρω λόγους. Και ναι μεν το Π.Δ. 61/1999, το οποίο καθορίζει τη διαδικασία αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγος, ορίζει, στο άρθρο 1 παρ. 5, ότι ο αλλοδαπός, που υποβάλλει σχετικό αίτημα, δεν είναι υποχρεωμένος να προσκομίσει για την απόδειξη των ισχυρισμών του τυπικά αποδεικτικά στοιχεία, η διάταξη, όμως, αυτή δεν αίρει, πάντως, την υποχρέωση του ενδιαφερομένου να ισχυρισθεί ορισμένα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά ικανά να στοιχειοθετήσουν τη συνδρομή των προϋποθέσεων υπαγωγής του στο ανωτέρω προστατευτικό καθεστώς (ΣΤΕ 1814/2006, 1647/2003). Περαιτέρω, από τις προπαρατεθείσες διατάξεις των άρθρων 2 και 3 του ιδίου διατάγματος, ερμηνευόμενες υπό το φως των άρθρων 4 και 9 της Οδηγίας 2004/83/ΕΚ, προκύπτει ότι, ενόψει της φύσεως και της σημασίας των διακυβευόμενων αγαθών σε περίπτωση αναγκαστικής επιστροφής του αιτουμένου άσυλο αλλοδαπού στη χώρα του (πρόκειται για θεμελιώδη δικαιώματα, μεταξύ των οποίων η ελευθερία, ασφάλεια, σωματική ακεραιότητα ή ακόμη και η ζωή του), επιβάλλεται, στο πλαίσιο της, κατά την παράγραφο 3 του άρθρου 4 της Οδηγίας, αξιολόγησης της αιτήσεως προστασίας σε εξατομικευμένη βάση, η ενδελεχής εξέταση των προβαλλομένων, υπό την κατά τα ανωτέρω εκτιθεμένη έννοια, ουσιωδών ισχυρισμών και η ειδική και πλήρης αιτιολογία της τυχόν απορριπτικής του αιτήματος πράξεως. Στην περίπτωση, μάλιστα, που ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης υιοθετεί σχετική αρνητική γνωμοδότηση της Επιτροπής του άρθρου 3 παρ. 5 του διατάγματος, απαιτείται, κατ' αρχήν, να παρατίθενται, ως στοιχεία της αιτιολογίας της απορρίψεως του αιτήματος, στο πρακτικό της γνωμοδοτικής Επιτροπής, -στην οποία, σημειωτέον, αποδίδεται από τον κανονιστικό νομοθέτη καίρια σημασία στο όλο σύστημα εξετάσεως των αιτημάτων ασύλου- όχι μόνον οι ισχυρισμοί του ενδιαφερομένου αλλά και το περιεχόμενο των ερωτήσεων που υπέβαλαν τα μέλη της Επιτροπής στον αλλοδαπό και οι απαντήσεις του, καθώς επίσης και αναλυτική εκτίμηση των προβληθέντων ισχυρισμών και των τυχόν προσκομισθέντων αποδεικτικών ή άλλων στοιχείων. Απαιτείται επί πλέον, εάν συντρέχει περίπτωση, αιτιολογημένη κρίση της Επιτροπής για την αξιοπιστία του ενδιαφερομένου. Τούτο επιβάλλουν οι αρχές της χρηστής διοικήσεως προκειμένου περί διαδικασίας ενώπιον διοικητικού οργάνου, στη συνεδρίαση του οποίου ο ενδιαφερόμενος καλείται, κατά νόμο (άρθρο 3 παρ. 7 του διατάγματος), να παραστεί, να εκθέσει τα επιχειρήματά του, να δώσει διευκρινίσεις και να υποβάλει τυχόν συμπληρωματικά στοιχεία, αφορά δε η διοικητική αυτή διαδικασία την εξέταση αιτήματος παροχής προστασίας από κίνδυνο διώξεως, για την αποδοχή του

οποίου ρητώς ορίζεται, αφενός, ότι δεν απαιτείται απαραίτητως η υποβολή τυπικών αποδεικτικών στοιχείων, αφετέρου δε ότι η αμφιβολία ενεργεί υπέρ του αιτούντος, και, ως εκ τούτου, τα διαμειβόμενα ενώπιον της Επιτροπής μπορούν να έχουν βαρύνουσα σημασία για το σχηματισμό της κρίσεώς της εν σχέσει με τη συνοχή και αληθοφάνεια των κατατεθέντων και την αξιοπιστία του αιτουμένου άσυλο. Προς τον σκοπό, αυτό, άλλωστε, προβλέπεται στην παρ. 6 του ιδίου άρθρου 3, ότι στην Επιτροπή εξασφαλίζεται γραμματειακή υποστήριξη «από ανάλογο αριθμό αστυνομικών και πολιτικών υπαλλήλων του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης αποκλειστικά απασχολουμένων για το σκοπό αυτό». Εξάλλου, η παράθεση όλων των κατά τα ανωτέρω στοιχείων στο πρακτικό της Επιτροπής επιβάλλεται προκειμένου να καταστεί εφικτός ο ακυρωτικός έλεγχος της αιτιολογίας της κρίσεως της Διοικήσεως επί του αιτήματος αναγνωρίσεως αλλοδαπού ως πρόσφυγος (πρβλ. ΣΤΕ 3885/2002). Αντιθέτως, δεν απαιτείται η παράθεση των ερωτήσεων και απαντήσεων στο πρακτικό της Επιτροπής, ούτε ειδικότερη αιτιολογία της απορρίψεως του αιτήματος παροχής ασύλου στην περίπτωση που δεν έχουν υποβληθεί ουσιώδεις, κατά τα προεκτεθέντα, ισχυρισμοί αλλά, μεταξύ άλλων, γενικοί, αόριστοι ή προδήλως αβάσιμοι ισχυρισμοί ή έχει γίνει μεν επίκληση συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών τα οποία, όμως, δεν στοιχειοθετούν λόγους υπαγωγής στο προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης.

6. Επειδή, ο αιτών, ο οποίος εστερείτο ταξιδιωτικών εγγράφων και είναι κατά τους ισχυρισμούς του υπήκοος ....., εισήλθε στην Ελλάδα λάθρα και υπέβαλε στις 22.1.2001 αίτημα χορηγήσεως ασύλου. Εδήλωσε ότι έφθασε στη χώρα στις 8.10.2000, επικαλέσθηκε δε φόβο διώξεως από τις αιθιοπικές αρχές λόγω της δραστηριότητας του ιδίου και των μελών της οικογενείας του υπέρ της φυλής των Ορόμο στην οποία ανήκει. Κατά την προφορική του εξέταση επικαλέσθηκε συγκεκριμένα περιστατικά διώξεων εις βάρος της οικογενείας του, τη σύλληψη και υποβολή του ιδίου σε βασανιστήρια και τη δολοφονία του αδελφού του. Το αίτημα, όμως, απερρίφθη με την απόφαση 93/38785/22.5.2002 του Γενικού Γραμματέως του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, με την αιτιολογία ότι μόνη η απλή αντίθεση προς το καθεστώς της χώρας καταγωγής δεν μπορεί να θεμελιώσει αίτημα ασύλου και ότι από κανένα στοιχείο δεν προέκυψε κίνδυνος διώξεως του αιτούντος για έναν από τους αναφερομένους στη Σύμβαση της Γενεύης λόγους. Κατά της πράξεως αυτής ο αιτών άσκησε στις 30.7.2002 προσφυγή επικαλούμενος «βάσιμο και δικαιολογημένο» φόβο διώξεως. Ενώπιον της Επιτροπής του άρθρου 3 παρ. 5 του π.δ/τος 61/1999, όπως προκύπτει από το σχετικό, από 7.5.2003 πρακτικό, ο αιτών ανέφερε ότι ανήκει στη φυλή Ορόμο που υφίσταται διακρίσεις στη χώρα του, ότι ο πατέρας του σκοτώθηκε γιατί ήταν μέλος της οργανώσεως των Ορόμο, ότι αγνοείται η τύχη της μητέρας και της αδελφής του, και ότι ο ίδιος συνελήφθη και κρατήθηκε. Η Επιτροπή, όμως, εγνωμοδότησε ομοφώνως υπέρ της απορρίψεως της προσφυγής κρίνοντας αναπόδεικτους τους ισχυρισμούς περί κινδύνου διώξεως του αιτούντος, ο οποίος, κατά τα γενόμενα δεκτά, είναι προφανές ότι διέφυγε από τη χώρα του για λόγους οικονομικούς και ότι χρησιμοποιεί το αίτημα ασύλου για να διευκολύνει την παραμονή του στην Ελλάδα με σκοπό την εξεύρεση εργασίας και τη βελτίωση των συνθηκών διαβιώσεώς του. Την αιτιολογία του πρακτικού της Επιτροπής υιοθέτησε ο Υπουργός με την προσβαλλόμενη 9135/38785/9.5.2005 απόφασή του.

7. Επειδή, ο αιτών, πράγματι, δεν προσκόμισε ενώπιον της Διοικήσεως στοιχεία αποδεικτικά των ισχυρισμών του, υπέβαλε δε στο Δικαστήριο δημοσίευμα μη κυβερνητικής οργανώσεως για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που έχουν σημειωθεί στην περιοχή της ..... στην ..... Μόνη η έλλειψη, όμως, αποδεικτικών στοιχείων δεν αποτελούσε, κατά τα προεκτεθέντα, λόγο απορρίψεως του αιτήματος παροχής ασύλου. Εφόσον ο αιτών είχε προβάλει ουσιώδεις ισχυρισμούς περί κινδύνου διώξεως σε περίπτωση επιστροφής του στη χώρα του, επικαλούμενος συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούσαν, κατ' αρχήν, λόγους υπαγωγής του στη Σύμβαση της Γενεύης, ώφειλε η Επιτροπή να εξετάσει ειδικώς τους προβληθέντες ισχυρισμούς, να

ελέγξει τη συνοχή και την αληθοφάνειά τους και να διατυπώσει κρίση περί της αξιοπιστίας του αιτούντος. Στο πρακτικό, όμως, αναφέρεται μόνον ότι έκαστο των μελών της Επιτροπής υπέβαλε ερωτήσεις στον αιτούντα σχετικά με τις συνθήκες διαφυγής από τη χώρα του, τους κινδύνους που διέτρεξε ή είναι δυνατόν στο μέλλον να διατρέξει και για τυχόν διώξεις που υπέστη στη χώρα του, χωρίς να προκύπτουν τα στοιχεία επί τη βάσει των οποίων απερρίφθησαν ως αναπόδεικτοι οι ισχυρισμοί του. Ούτε παρατίθενται στο πρακτικό οι ερωτήσεις στον αιτούντα και οι απαντήσεις του από τις οποίες θα μπορούσε, κατά την αιτιολογημένη κρίση της Επιτροπής, ενόψει, μεταξύ άλλων, των τυχόν ουσιωδών αντιφάσεων, των επικρατουσών στη χώρα καταγωγής του συνθηκών και της εν γένει αξιοπιστίας του, σε συνδυασμό με την έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων, να συναχθεί αβάσιμο των ισχυρισμών του περί κινδύνου διώξεως. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη υπουργική απόφαση, η οποία στηρίζεται σε πλημμελή γνωμοδότηση, είναι και αυτή, όπως βασίμως προβάλλεται, πλημμελώς αιτιολογημένη, και για το λόγο αυτό πρέπει να ακυρωθεί, η δε υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στη Διοίκηση για νέα νόμιμη κρίση του αιτήματος χορήγησης ασύλου στον αιτούντα.

Διά ταύτα

Δέχεται την υπό κρίση αίτηση.

Ακυρώνει την απόφαση 9135/38785/9.5.2005 του Υπουργού Δημόσιας Τάξης.

Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για νέα νόμιμη κρίση, κατά τα ειδικότερον εκτιθέμενα στο σκεπτικό.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου, και

Επιβάλλει στο Ελληνικό Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος, που ανέρχεται σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 28 Μαρτίου 2007 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 5 Ιουνίου 2007.

Ο Πρόεδρος του Δ' Τμήματος

Μ. Βροντάκης

Η Γραμματέας του Δ' Τμήματος

Α. Τριάδη